

[Litten Hansen.]

skal. Men hvorfor skal lønarbejderne betale for den krise, der er skabt af kapitalen og det kapitalistiske økonomiske system? En del af den regning, det er den, vi behandler i øjeblikket, og som vi desværre har sikkerhed for bliver vedtaget, nu hvor de fem partier har sluttet dette blåsorte forlig.

Den anden del af regningen, den med lønstoppet, er det op til lønarbejderne selv at forhindre. Officielt er lønrammen givet i forliget. Officielt skal den forhandles, om end med bundet mandat. Men hvad der sker, om jeg så må sige uofficielt, det bestemmer arbejderne, og tiden vil vise, om de vil finde sig i det.

Må jeg tilføje her til sidst et lille hjertesuk over, at forslaget om afgifter på checks er blevet trukket. De konservative er sikkert stolte over dette forhandlingsresultat af en eller anden besynderlig grund. Der kunne ellers gives mange gode argumenter om samfundsøkonomi og rationalisering og lønkonti kontra girokonti osv., osv. til støtte for checkforslaget. Men da det sikkert er et krav, de konservative står meget fast på, da det er et af de få, de har fået igennem, så får vi altså ikke lejlighed til at stemme imod det.

Vi vil i stedet foreslå, at man overvejer muligheden af at indføre afgift på cykelklokker. Når man nu snart ved hjælp af indskrænkning af købekraft og realløn får tvunget folk til at køre på cykel i stedet for knallert, varevogn eller andet motoriseret køretøj, må en afgift på f. eks. 1 kr. pr. cykelklokke kunne give et betydeligt beløb i den slunkne statskasse. Ideen er til fri afbenyttelse.

Hølge (FP):

Dansk politisk liv er én endeløs række af økonomiske kriser. Økonomiske kriser, der gang efter gang har fået deres løsning i kompromiser, der kun har gjort situationen endnu værre. I foråret 1975 var det overenskomstkrisen. Et halvt år senere, den 8. september 1975, stod statsminister Anker Jørgensen på denne selvsamme talerstol og forklarede, hvorfor overenskomstkriseforliget ikke virkede. Undskyldninger var der mange af, men som sædvanlig mest noget om, at de udenlandske konjunkturer ikke havde udviklet sig som ventet. De fleste vil

huske, at statsministerens tale dengang var optakten til det septemberkriseforlig, der til overflod har bevist, at det heller ikke duede.

Dette fortvivlede septemberforlig som det sidste i en lang række har nu ført os ud i en situation, hvor vi skal høre økonomiministeren true med udenlandske forlangender om devaluering og andre økonomiske katastrofer. Altså med andre ord en situation, hvor vores enorme gæld til udlandet er lig med en sådan suverænitetsafgivelse, at det ikke mere er dette lands politiske partier, der styrer dansk indenrigspolitik. Sammenlignet hermed bliver hele EF-modstanderproblematikken omkring det direkte valg til Parlamentet jo nærmest ingenting.

Hvem er de ansvarlige for denne uhyggelige situation, hvor det er udlandet, der skal styre os? Det er til uhyggelighed nøjagtig de samme partier, der i dag på denne talerstol står og betegner sig selv som de ansvarlige, som dem, der må tage ansvaret, ansvaret for denne uhyggelige afgiftsbuket, som vi godtnok har set magen til før, men aldrig i så stort et omfang som i dag. Hvilke midler er det, disse ansvarlige mennesker vil bruge? Det er de samme, som er gået igen og igen og igen i alle kriseforligene, der år efter år med usvigelig sikkerhed har ført os til denne situation, denne situation, som der nu næsten ikke mere er vej ud af, i hvert fald ikke uden betydelig skrappe midler og bedre midler end dem, vi er vidne til i disse augustdage. Det er den samme socialdemokratiske patentmedicin: skatteforhøjelser, endnu ringere forhold for erhvervslivet osv.

Der er én ny ting i situationen, nemlig at de konservative er med. Vi har jo set praktisk taget alle tænkelige konstellationer, forligskonstellationer vil jeg kalde det, i dansk politik, i alle de mange fortvivlede kompromiser på vejen til situationen i dag. Vi har set VKR sammen, vi har set SF og socialdemokratiet sammen, ja, vi har set septemberforligspartierne, hvor venstre gik sammen med socialdemokratiet, og nu i dag skal vi altså se de konservative gå sammen med socialdemokratiet. Jeg kan ikke forstå det, jeg kan slet ikke forstå det på baggrund af det, der stod i Aalborg Stiftstidende den 10. august 1976. Det er godt nok længe siden, det er en hel uge og to dage siden, hvor hr. Stetter skrev i Aalborg Stiftstidende:

„Der kan kun bringes orden i dansk øko-